

Maciej Waltoś

Analiza zawartości „Przemyskiego Przeglądu Kulturalnego” (2006–2016)

Nowa Biblioteka. Usługi, Technologie Informacyjne i Media nr 1 (28), 59-77

2018

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Maciej Waltoś

Przemyska Biblioteka Publiczna im. I. Krasickiego
e-mail: pbp@biblioteka.przemysl.pl

Analiza zawartości „Przemyskiego Przeglądu Kulturalnego” (2006–2016)

Abstrakt: W artykule dokonano analizy zawartości czasopisma „Przemyski Przegląd Kulturalny” w latach 2006–2016. Periodyk jest inicjatywą wydawniczą Przemyskiej Biblioteki Publicznej im. Ignacego Krasickiego. Przybliżono okoliczności powstania czasopisma, omówiono jego profil i główne obszary zainteresowania, przedstawiono skład redakcyjny oraz stałych współpracowników. Następnie scharakteryzowano najważniejsze inicjatywy przemyskich redaktorów, m.in. zainicjowany w 2011 r. projekt pod nazwą „Miasta wyszehradzkie w oczach sąsiadów”, realizowany z dziennikarzami ze Słowacji, Czech i Węgier. Przeanalizowano formę wydawniczą, schemat struktury pisma i jego zawartość treściową.

Słowa kluczowe: Czasopisma regionalne. Europa Środkowo-Wschodnia. Grupa Wyszehradzka. Przemyska Biblioteka Publiczna im. Ignacego Krasickiego. „Przemyski Przegląd Kulturalny”. Przemysł

Przedmiotem artykułu jest analiza zawartości czasopisma „Przemyski Przegląd Kulturalny” (dalej: PPK). Analizą objęto 37 numerów PPK, wydawanych w latach 2006–2016. Zasadniczym celem tekstu było przybliżenie genezy pisma oraz środowiska redaktorów i współpracowników, zbadanie i ukazanie elementów struktury i zawartości treściowej PPK.

Geneza pisma

PPK powstał jako inicjatywa edytorska Przemyskiej Biblioteki Publicznej im. Ignacego Krasickiego w Przemyślu (dalej: PBP). U podstaw jego utworzenia leżała potrzeba powołania do życia na lokalnym rynku wydawniczym periodyku skupiającego się wokół tematyki kulturalnej, w swej treści uwzględniającego zagadnienia związane z ochroną zabytków, historią lokalną, historią sztuki, promocją literatury i czytelnictwa, muzyką i teatrem. Założeniem twórców pisma było łączenie problematyki lokalnej z ogólnopolską. W obszarze zainteresowań PPK znajdowały się również przejawy życia kulturalnego na terenie przygranicznym, głównie na Słowacji i Ukrainie. Redaktorzy pisma zapraszali swoich czytelników także w bardziej odległe miejsca, m.in. do Albanii, Portugalii, Rumunii, Serbii, Turcji oraz na Kretę (Kozioł, 2006, s. 3). Redakcja kwartalnika upowszechniła ponadto zasadę wydawania numerów tematycznych. Została ona zainicjowana na łamach 2 numeru PPK, którego motywem przewodnim była kobieta w ujęciu społeczno-kulturowym.

Redakcja i współpracownicy

Wśród założycieli pisma, odgrywających przewodnią rolę w kreowaniu koncepcji programowej i tworzących stały skład redakcyjny, znaleźli się: Paweł Kozioł (redaktor naczelny w latach 2006–2015, dyrektor PBP), Andrzej Juszczyk (kierownik działu literackiego, polonista, badacz literatury i kultury popularnej, pracownik naukowy związany z Uniwersytetem Jagiellońskim w Krakowie oraz Państwową Wyższą Szkołą Wschodnioeuropejską w Przemyślu), Andrzej Skibniewski (polonista, zastępca dyrektora PBP) i Wojciech Kalinowski (sekretarz redakcji). W skład zespołu redakcyjnego wchodził też: Mariusz Kościuk (redaktor techniczny i autor szaty graficznej w latach 2006–2012) oraz Monika Maziarz (adiustator i korektor, polonistka, pracownik PBP). Ten skład osobowy był dość stabilny. Od 2013 r. za opracowanie graficzne pisma odpowiada Tadeusz Nuckowski (profesor sztuk plastycznych, nauczyciel akademicki). W 2015 r. nastąpiła zmiana redaktora naczelnego PPK – funkcję tę pełni odtąd Maciej Waltoś (dyrektor PBP, bibliotekoznawca). Członkowie redakcji zamieszczali w piśmie głównie teksty swojego autorstwa, niemniej od początku pozostawali otwarci na współpracę z nowymi autorami. W 2006 r. P. Kozioł, redaktor naczelny PPK, na łamach lokalnej prasy podkreślał, że celem pisma jest integrowanie

środowiska wokół problematyki kulturalnej. Nawiązywał do powrotu do tradycji „Strychu Kulturalnego” – pisma literacko-artystycznego ukazującego się w Przemyśle w latach 1988–1996. Z satysfakcją informował, że publikowane na łamach PPK recenzje książek są opracowywane przez studentów Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Przemyśle (obecnie Państwowej Wyższej Szkoły Wschodnioeuropejskiej, dalej: PWSW) pod kierunkiem ich wykładowcy A. Juszczyka, członka redakcji. Z dumą zaznaczał, że redakcja skupia około 20 osób (Samolewicz, 2006, s. 7).

W stopce redakcyjnej numerów PPK z lat 2006–2016 odnajdziemy wykaz stałych współpracowników pisma, wśród których w różnych latach wymieniono łącznie 36 osób: Małgorzatę Argasińską (Kobielską), Piotra Bałajana, Krzysztofa Bortnika, Janusza Czarskiego, Andrzeja Cieszyńskiego, Jacka Drozdowskiego, Katarzynę Dzierżawin, Adama Erda, Annę Gigoń, Ewę Grin-Piszczyk, Olę Hryńkiw, Michała Jagiełłę, Adama Jaremkę, Lilę Kalinowską, Ewelinę Kasperską (Opak), Jacka Kawalka, Joannę Kociubę, Jerzego Komorowskiego, Agnieszkę Korniejenko, Joannę Korpala, Pawła Tomasza Koziola, Pawła Koziola, Krzysztofa Dawida Majusa, Małgorzatę Myszkę, Tadeusza Nuckowskiego, Janusza Polaczka, Tomasza Pomykacza, Ewę Dominikę Pomykalską, Tomasza Pudłockiego, Annę Siciak, Olę Hannę Solarz, Stanisława Stępnia, Grażynę Stojak, Zdzisława Szelię, Martę Trojanowską, Arkadiusza S. Więcha. W większości wywodziły się one ze środowiska lokalnego, często dzieląc swoje obowiązki zawodowe pomiędzy Przemyślem a innymi miastami jako archiwiści, bibliotekarze, dziennikarze, muzealnicy, nauczyciele akademicy, pracownicy instytucji kultury, urzędnicy, wydawcy, studenci oraz doktoranci.

PPK informował również o prowadzonej współpracy instytucjonalnej, głównie z placówkami kultury z terenu Przemyśla i regionu: Centrum Kulturalnym, Galerią Sztuki Współczesnej, Muzeum Narodowym Ziemi Przemyskiej, PWSW, Przemyskim Centrum Kultury i Nauki „Zamek”, a także Agencją Rozwoju Przemysłu w Przemyśle – Oddziałem w Krasiczynie, Zespołem Zamkowo-Parkowym w Krasiczynie, Arboretum i Zakładem Fizjografii w Bolestraszczykach, Muzeum Historycznym w Sanoku, Muzeum Zamkiem w Łańcucie.

W środowisku założycieli PPK formowały się również rozmaite przedsięwzięcia organizacyjne, m.in. Klub Literacko-Artystyczny „Dziupła”. Na łamach 1 numeru PPK informowano o inauguracyjnym spotkaniu członków Klubu działającego przy PBP, które odbyło się w jej siedzibie 30 września 2005 r., a poświęcone było prezentacji twórczości przedstawicieli nurtu współczesnej poezji – neolingwizmu. Gościem

wieczoru był Paweł Tomasz Kozioł, poeta i redaktor pisma „LiteRacje” (Juszczak, 2006, s. 9). Inny ciekawy przykład działań integrujących pismo ze środowiskiem lokalnym stanowiła aktywność przemyskiego Klubu „Muha” w latach 2007–2008. 11 stycznia 2008 r. redakcja PPK wraz z Instytutem Polonistyki PWSW zorganizowała tam spotkanie z Olgą Tokarczuk (Skibniewski, 2008b, s. 67). Warto nadmienić, że w 2008 r. w Klubie tym PBP uruchomiła nawet punkt czytelniczy. Goście odwiedzający „Muhe” mogli korzystać z księgozbioru na miejscu lub wypożyczać książki do domu. O tym oryginalnym pomysle w interesujący sposób opowiadał na łamach lokalnej prasy A. Skibniewski, członek redakcji PPK i zastępca dyrektora PBP:

To może szokować. W Polsce ciągle pokutuje bowiem podejście, że biblioteki, czytelnie, muzea to miejsca, gdzie musi panować śmiertelna cisza, a słychać tylko szuranie kapci. [...] Znamy klub Muha, organizowaliśmy wspólnie spotkanie z Olgą Tokarczuk. Przyszło mnóstwo młodzieży, spotkanie trwało kilka godzin. Gdybyśmy zorganizowali je w bibliotece, na pewno nie cieszyłoby się aż takim zainteresowaniem (Mach, 2008, s. 2).

W 2011 r. redakcja PPK zainicjowała projekt pod nazwą „Miasta wyszehradzkie w oczach sąsiadów” (*Visegrad cities in the eyes of neighbors*). Dotację na ten cel uzyskała z Międzynarodowego Funduszu Wyszehradzkiego. Przedsięwzięcie było konsekwencją współpracy przemyskich redaktorów z zaprzyjaźnionymi redakcjami trzech zagranicznych czasopism: czeskiego dwumiesięcznika „Listy” wydawanego w Ołomuńcu, słowackiego pisma „OS” z Bratysławy oraz węgierskiego periodyku internetowego „Észak-Keleti Átjáró Egyesület” z Miskolca. Zgodnie z założeniem projektu na łamach numeru 21 PPK z 2011 r. ukazały się materiały poświęcone Przemyślowi. Autorami tekstów byli głównie dziennikarze z krajów wyszehradzkich, którzy w ten sposób mogli podzielić się swoimi wrażeniami z kilkudniowej wizyty w mieście nad Sanem (*Od redakcji*, 2011, s. 2–3). Co ciekawe, zagraniczni goście postrzegali Przemyśl przez pryzmat galicyjskiego miasta z okresu monarchii austro-węgierskiej oraz skupiali się na historii twierdzy przemyskiej, a także na dziwaczności kultu Szwejka z powieści Jarosława Haszka. Wedle opinii słowackich gości piękny, chociaż trochę nudny, przypominający skansen Przemyśl ożywiają przedstawiciele mniejszości ukraińskiej oraz tzw. mrówki, czyli mieszkańcy parający się handlem przygranicznym, którzy „są dla uważnego obserwatora jedynym żywym przejawem ruchu kosmopolitycznego w mieście i regionie” (Lewkowicz,

2011b, s. 39; Samolewicz, 2011, s. 7). Jak można się było spodziewać, wyniki eksperymentu oceniano różnie, także krytycznie. Na łamach lokalnej prasy zwracano uwagę na jednostronne spojrzenie na historię miasta, nieuwzględniające jego staropolskiego i barokowego dorobku. Rozumiano zarazem, że były to wypowiedzi i oceny zewnętrznych obserwatorów, pochodzących z krajów, które niegdyś znajdowały się na terenie Austro-Węgier, oraz efekt oficjalnej strategii miasta (Lewkowicz, 2011b, s. 39). Zita Chalupová, czeska reporterka z Ołomuńca, swoją relację z pobytu w Przemysłu opublikowała na łamach PPK, nadając jej formę listu do córki. Sporo miejsca poświęciła gospodarzom – przedstawicielom redakcji:

Drugiego dnia po przyjeździe mieliśmy spotkanie z członkami redakcji, na którym określiliśmy, co nas w Przemysłu najbardziej by interesowało. Oprócz nas, Czechów, byli tam Słowacy i Węgrzy. Ze Słowakami łatwo się dogadać, rozumiemy się i jesteśmy dość podobni. Do Polaków i polskiego przywykniesz po kilku godzinach. Najciężej mieliśmy z Węgrami; byli schowani za tym swoim dziwnym językiem i nikt ich nie rozumiał [...] Wiesz, to czasopismo wydaje Przemyska Biblioteka Publiczna; jest dobre, grube, nie ma reklam, pisze o rzeczach zupełnie niedochodowych. Myślę, że w Ołomuńcu coś choćby nieznacznie podobnego nie miałyby żadnych szans. I jeszcze interesują ich opinie ludzi z zewnątrz. Chcą wiedzieć, jak ich widzimy, my z byłej monarchii austro-węgierskiej. Ale to dość ciężkie zadanie. Spędziliśmy tam kilka dni. Przed ludźmi u nas, którzy nawet nie wiedzą, że jakiś Przemysł istnieje, łatwo udawać, że go znam. Rzeczywistość jest inna. Prawie go nie znam. A szkoda. Nie wiem, może w wakacje wyruszymy całą rodziną do Galicji... (Chalupová, 2011b, s. 44–45).

W następnych edycjach PPK oraz w czasopismach zagranicznych partnerów ukazały się teksty o słowackim regionie Spisz i Szarysz oraz o miejscowościach: Nowa Wieś Spiska, Spiska Kapituła i Preszów (Lewkowicz, 2011c, s. 28). Dużą część numeru 24 z 2012 r. poświęcono czeskim Morawom, w szczególności miastom Ołomuniec i Brno (*Od redakcji*, 2012a, s. 2). Natomiast numer 25 z 2012 r. stanowił pokłosie pobytu uczestników projektu w węgierskim regionie Tokaj (*Od redakcji*, 2012b, s. 2). Trzeba nadmienić, że teksty przemyskich autorów związanych z PPK ukazały się w słowackim piśmie „OS” (Lewkowicz, 2011a, s. 31). Z dzisiejszej perspektywy można ocenić, iż cele współ-

pracy w ramach projektu wyszehradzkiego zostały zrealizowane. Dzięki współdziałaniu redakcji udało się wprowadzić interesującą, nieobciążoną uprzedzeniami formułę wymiany informacji na temat współczesnych problemów państw Grupy Wyszehradzkiej, wypracować wspólne spojrzenie na historię oraz promować projekty kulturalne i naukowe. Jednym z ważniejszych wątków tej współpracy była konferencja „Poszukiwanie możliwych w praktyce modeli tolerancji w Europie Środkowej i Wschodniej”, która odbyła się 17 lutego 2012 r. w siedzibie PBP z udziałem naukowców i ekspertów ze Słowacji i Węgier. W debacie uczestniczył m.in. Rudolf Chmel – wicepremier Słowacji odpowiedzialny za kwestie ochrony praw człowieka, mniejszości narodowych oraz politykę równości płci (Wołczyk, 2012, s. 5; Skibniewski, 2012, s. 65).

W 2016 r. na łamach pisma ogłoszono, że płyta z *Missa solemnis h-moll (in B minor)* wiedeńskiego kompozytora Ignaza Rittersa von Seyfrieda, nagrana w 2015 r. z udziałem Archidiecezjalnego Chóru „Magnificat” z Przemyśla, zdobyła francuską nagrodę Złotego Orfeusza i tytuł najlepszego nagrania muzyki sakralnej (Prix Hector Berlioz). Redakcja PPK objęła wydawnictwo honorowym patronatem (Maziarz, 2016, s. 111–112). W połowie 2016 r. PBP pozyskała środki finansowe z Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach programu „Kultura cyfrowa” na realizację projektu pod nazwą „Utworzenie Przemyskiej Biblioteki Cyfrowej”. Partnerem biblioteki było Przemyskie Centrum Kultury i Nauki „Zamek”. Efekt tej inicjatywy to stworzenie infrastruktury technicznej oraz rozpoczęcie prac związanych z budową Przemyskiej Biblioteki Cyfrowej. Wśród pozycji wytypowanych do cyfryzacji znalazły się m.in. archiwalne numery PPK (Waltoś, 2016, s. 121). Warto odnotować, że latem 2016 r. PBP i Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich – Oddział w Przemyśle zainicjowało Wakacyjny Konkurs na Recenzję: „Czytam. Polecam”. Nagrodą dla zwycięzcy była publikacja recenzji na łamach PPK. Laureatem głównej nagrody pierwszej edycji konkursu został Mateusz Kołakowski – absolwent kulturoznawstwa i amerykanistyki, bloger, pilot wycieczek i przewodnik (Kołakowski, 2016, s. 33).

Forma wydawnicza, struktura i zawartość PPK

Siedziba redakcji PPK mieści się w budynku głównym PBP przy ul. Grodzkiej 8. Biblioteka w 2014 r. zmieniła swoją lokalizację, przenosząc się z zajmowanej od 1967 r. dawnej synagogi przy ul. Juliusza Słowackiego 15 do odrestaurowanego szesnastowiecznego klasztoru

Dominikanek, który od końca XIX w. pełnił także funkcję Klubu Garnizonowego. Środki na zakup sprzętu redakcyjnego pozyskano z Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach programu „Rozwój infrastruktury kultury i szkolnictwa artystycznego oraz wzrost efektywności zarządzania kulturą” (Lewkowicz, 2006, s. 26). Do 2014 r. PPK wychodził jako kwartalnik, następnie ukazywał się jeden podwójny numer rocznie w formacie A4. Objętość pojedynczych numerów wynosiła od 30 do 90 stron, a numerów podwójnych – od 64 do 114 stron. Znakiem rozpoznawczym pisma była bogata szata graficzna, lakierowana okładka (fot. 1) i papier kredowy.

Fot. 1. Przykładowa okładka PPK

Źródło: (*Przemyski Przegląd Kulturalny*, 2016, nr 36–37, s. 1).

PPK od początku drukowano w Drukarni „Papyrus” w Jarosławiu. Cena pisma kształtowała się od 4 do 10 zł. Można je było nabyć na terenie województwa podkarpackiego w wybranych salonach „Ruchu” oraz księgarniach i siedzibie PBP (Samolewicz, 2006, s. 7). Większość nakładu trafiała do bibliotek i instytucji kultury w całym kraju. Obszar

kolportażu był znacznie bardziej rozległy, ponieważ na liście zagranicznych placówek, do których wysyłano egzemplarze przemysłowego periodyku, znajdowały się instytuty polskie i biblioteki z Austrii, Białorusi, Bułgarii, Federacji Rosyjskiej, Francji, Izraela, Litwy, Niemiec, Republiki Czeskiej, Rumunii, Słowacji, Ukrainy, Węgier, Wielkiej Brytanii oraz Włoch (*Wykaz*).

Od pierwszego numeru PPK wprowadzono schemat struktury pisma w ramach działów: „Biblioteka – przegląd”, „Felietony”, „Historia”, „Historia i społeczeństwo”, „Książki”, „Literatura”, „Miejsca”, „Muzyka”, „Nauka”, „Odnutowano”, „Plastyka”, „Płyty”, „Rozmowy”, „Spektakle”, „Sylwetki”, „Ukraina”, „Wystawy”. W kolejnych edycjach schemat ten ulegał znacznym przekształceniom – okresowo pojawiały się nowe działy, np.: „Archeologia”, „Bałkany”, „Eseje”, „Europa Środkowo-Wschodnia”, „Europa Środkowo-Wschodnia i Południowa”, „Festiwale”, „Film”, „Fotografia”, „Francja”, „Galicja”, „Karpaty”, „Konfrontacje”, „Malarstwo”, „Media”, „Miasto”, „Obrzeża Europy”, „Podróże”, „Poezja”, „Rock i jazz”, „Społeczeństwo”, „Spotkania”, „Turystyka”, „Varia”, „Wydarzenia”, „Wydawnictwa”, „Wyszehrad”. Klucz kategoryzacyjny, wokół którego budowano strukturę działów, związany był ze specyfiką danego numeru. Wspominano już, że specjalnością PPK było wydawanie numerów tematycznych. W tym kontekście najczęściej liczył się aspekt terytorialny materiałów publikowanych w danym numerze, determinujący obecność określonej kategorii działów zawierających nazwy geograficzne, np. „Europa Środkowo-Wschodnia”, „Bałkany”, „Francja”, „Ukraina”, „Miasto” itd. Od tej reguły odbiegał numer 2 z 2006 r. z dominującymi refleksjami feministycznymi. Zamieszczono w nim m.in. rozmowę z pisarką Kingą Dunin i tym samym utrwalono formułę dyskusji redakcyjnej, która stała się stałym elementem zawartości pisma (*Pod szklanym*, 2006, s. 10–13). Motywem przewodnim numeru 3 z 2006 r. był „Wschód”, a pretekstem do podjęcia tego tematu – uroczystości 750-lecia Lwowa. Na łamach pisma opublikowano relację z przebiegu obchodów, autorstwa Olgi Hryńkiw, która wraz z przedstawicielami redakcji uczestniczyła w tej uroczystości (Hryńkiw, 2006a, s. 3–8) oraz przeprowadziła wywiad z merem Lwowa Andrijem Sadowym (Hryńkiw, 2006b, s. 9). Tematy przewodnie kolejnych numerów stanowiły: kultura żydowska (nr 4, 2007); pogranicze ukraińsko-rumuńskie, w tym dzieje Czerniowiec (nr 5, 2007); słowackie Koszyce (nr 6, 2007); Rumunia (nr 7, 2007); Węgry (nr 8, 2008); region Zakarpacia (nr 9, 2008); Odessa (nr 10, 2008); Jajta (nr 13, 2009); Albania, Czarnogóra (nr 14, 2009); Kijów (nr 15, 2009); Francja (nr 1, 2010); Kreta (nr 17, 2010); Turcja (nr 18, 2010); stosunek Polaków wobec Kościoła (nr 19, 2010);

Dzień Judaizmu w Polsce (nr 20, 2011); współpraca w ramach projektu „Miasta wyszehradzkie w oczach sąsiadów” (nr 21, 2011; nr 22, 2011; nr 24, 2012); wyspa Rodos (nr 23, 2011); Tokaj (nr 25, 2012); Serbia (nr 28–29, 2013); Cypr (nr 30–31, 2013); Malta (nr 32–33, 2014); Portugalia (nr 34–35, 2015); Hiszpania, Gibraltar (nr 36–37, 2016).

Zainteresowania redaktorów pisma obejmowały nie tylko przygraniczne tereny Ukrainy i Słowacji, ale także dalsze obszary. Tekstom z tej kategorii towarzyszyły barwne fotografie, najczęściej autorstwa członków redakcji – uczestników opisywanych wypraw.

Ze względu na literacki charakter periodyku istotnym elementem jego zawartości były recenzje książek i wydawnictw. Materiał obejmuje 204 recenzje. Ich autorami byli: Monika Maziarz (27 recenzji), Andrzej Juszczyk (23 recenzje), Anna Gigoń (17 recenzji), Małgorzata Myszką (17 recenzji), Katarzyna Dzierżawin (16 recenzji), Zdzisław Szeliga (11 recenzji), Paweł Tomasz Koziół (9 recenzji), Andrzej Skibniewski (9 recenzji), Joanna Korpala (8 recenzji), Jacek Drozdowski (7 recenzji), Lila Kalinowska (7 recenzji), Janusz Polaczek (6 recenzji), Jan Musiał (5 recenzji), Małgorzata Argasińska (Kobielska) (4 recenzje), Krzysztof Bortnik (4 recenzje), Agnieszka Korniejenko (4 recenzje), Ewelina Kasperska (Opak) (4 recenzje), Łukasz Mazur (3 recenzje), Dorota Rojecka (3 recenzje), Anna Siciak (3 recenzje), Bruno Drwęski (2 recenzje), Michał Jagiełło (2 recenzje), Daniel Śliwa (2 recenzje), Adam Białoń (1 recenzja), Agnieszka Gocal (1 recenzja), Joanna Kociuba (1 recenzja), Mateusz Kołakowski (1 recenzja), Przemysław Koniuszy (1 recenzja), Jerzy Marek Nowakowski (1 recenzja), Tadeusz Nuckowski (1 recenzja), Stanisław Stępień (1 recenzja), Katarzyna Ulman (1 recenzja), Tomasz Wiśniewski (1 recenzja), Elżbieta Zielińska (1 recenzja).

Przedmiotem zainteresowania recenzentów były przede wszystkim powieści (90 recenzji), głównie polskie (31 recenzji), autorów takich jak: Joanna Bator, Sylwia Chutnik, Stefan Chwin, Jacek Dehnel, Jacek Dukaj, Jerzy Franczak, Manuela Gretkowska, Paweł Huelle, Inga Iwasiów, Piotr Ibrahim Kalwas, Dawid Kornaga, Wojciech Kuczok, Andrzej Kuśniewicz, Mateusz Marczewski, Wiesław Myśliwski, Marian Pilot, Łukasz Saturczak, Magda Skubisz, Jerzy Sosnowski, Andrzej Stasiuk, Michał Sufin, Bronisław Świdorski, Olga Tokarczuk, Krzysztof Varga, Michał Witkowski, Jakub Żulczyk. Ponadto powieści autorów obcych – z 25 krajów: Węgier (7 recenzji), Francji (6 recenzji), Ukrainy (6 recenzji), Czech (4 recenzje), Wielkiej Brytanii (4 recenzje), Stanów Zjednoczonych (3 recenzje), Turcji (3 recenzje), Albanii (2 recenzje), Austrii (2 recenzje), Chorwacji (2 recenzje), Izraela (2 recenzje), Niemiec (2 recenzje), Rosji (2 recenzje), RPA (2 recenzje), Rumunii (2 recenzje),

Argentyny (1 recenzja), Bośni (1 recenzja), Chile (1 recenzja), Hiszpanii (1 recenzja), Kanady (1 recenzja), Peru (1 recenzja), Serbii (1 recenzja), Słowacji (1 recenzja), Szwajcarii (1 recenzja), Włoch (1 recenzja).

Biorąc pod uwagę gatunek przekazu, należy dodać, że obok powieści pojawiały się również recenzje biografii, autobiografii i pamiętników (25), opracowań i monografii naukowych (22), wydawnictw z kategorii reportażu i felietonów (19), opowiadań (17), poezji (12), eseju literackiego (9), dramatu (4), zapisów rozmów (2), korespondencji (2), albumu (1) oraz katalogu malarstwa (1).

Większość recenzji, opatrzonych zdjęciami okładek książek, publikowano w działach: „Książki”, „Literatura”, „Wydawnictwa”. Przeważnie były to nowości wydawnicze. Wyjątek stanowiły teksty A. Skibniewskiego ukazujące się w ramach cyklu „Pocztówki z lektury”, w którym autor przypominał dzieła autorów często zapomnianych lub mniej znanych, takich jak: peruwiański pisarz, dramaturg i eseista Julio Ramón Ribeyro (1929–1994) (Skibniewski, 2007b, s. 30–31), angielski prozaik Barry Unsworth (1930–2012) (Skibniewski, 2007a, s. 32–34), francuski dramaturg, scenarzysta i reporter Pierre Moinot (1920–2007) (Skibniewski, 2008a, s. 30–31). Krótkie informacje na temat nowości wydawniczych sygnalizowano w dziale: „Odnotowano”.

Redakcja PPK nie ograniczała swojej roli jedynie do biernego obserwowania i relacjonowania ciekawszych wydarzeń, lecz podejmowała działania w zakresie twórczego kreowania i promowania życia kulturalnego. W kolejnych latach na zaproszenie PPK przybywali do Przemyśla znani pisarze, krytycy literaccy, przedstawiciele dyplomacji itp. (czasem nie poprzestawali na jednej wizycie). Zwyczajowo publikowano obszernie relacje z tych spotkań, przybierających nieraz formę wielogodzinnych dyskusji redakcyjnych. Były one okazją do wymiany poglądów m.in. z: krytykiem literackim Kingą Dunin (*Pod szklanym*, 2006, s. 10–13; Myszka, 2006, s. 22–23), pisarzem Andrzejem Stasiukiem (Juszczyk, 2007b, s. 51–55; Juszczyk, 2010b, s. 23–30), ukraińskim prozaikiem i poetą Jurijem Andruchowyczem (Juszczyk, 2007d, s. 48–54), pisarką Olgą Tokarczuk (Juszczyk, Korniejenko, 2008, s. 35–46), ukraińską pisarką Natalką Śniadanko (*Witamy*, 2008, s. 19–21), austriackim tłumaczem i eseistą Martinem Pollackiem (Korniejenko, 2009, s. 65–72; Szeliga, 2011, s. 39–46), przedstawicielem Żydowskiego Stowarzyszenia Kulturalnego „Valiske” Bernardem Oresem (*Sprawiedliwość*, 2009, s. 48–50), pisarzem i dziennikarzem Krzysztofem Vargą (Juszczyk, 2009, s. 55–62), „wielką damą ukraińskiej literatury” Marią Matios (Juszczyk, 2010a, s. 53–58), jezuitą, teologiem i psychoterapeutą ks. Jackiem Prusakiem (Juszczyk, 2010c, s. 11–20), historykiem i repor-

terem Wojciechem Góreckim (Juszczuk, 2011, s. 43–50), historykiem literatury polskiej, byłym dyrektorem Biblioteki Narodowej Michałem Jagiełłą (*Nie ma*, 2011, s. 51–58; *Staram się*, 2012, s. 32–37), autorką książki o Rumunii Małgorzatą Rejmer (*Bukareszt*, 2013, s. 42–51), krytykiem i historykiem literatury, pisarzem Stefanem Chwinem (*No-szę*, 2015, s. 4–17), dziennikarzem i dyplomata Bogumiłem Luftem (*Rzymski*, 2015, s. 18–28), literaturoznawczynią i pisarką Ingą Iwasiów (*Bezustanne*, 2016, s. 4–15) oraz dziennikarzem, tłumaczem i pisarzem Ziemowitem Szczerkiem (*Lubię*, 2016, s. 4–15).

Odrębną kategorię spotkań stanowiły rozmowy, które inicjowano przy okazji zagranicznych wojaży redakcji, m.in. z radcą, kierownikiem Wydziału Nauki i Kultury Ambasady RP w Kijowie Aleksandrą Hnatiuk (*Podwojona*, 2009, s. 11–14), pilotką wycieczek w Turcji i Maroku Agatą Bromberek (Solarz, 2010, s. 18–27), przemysłanką mieszkającą na Rodos Pauliną Małogoską (Maziarz, 2011, s. 18–19), ambasadorem RP w Republice Mołdawii Bogumiłem Luftem (*Czy*, 2012, s. 60–67), profesorem zwyczajnym filologii polskiej Wydziału Filologicznego Uniwersytetu w Belgradzie Peterem Bunjakiem, asystentką Katedry Sławistyki tego Wydziału Jeleną Jović (*Teraz*, 2013, s. 10–17), radcą-ministrem Ambasady RP w Belgradzie Grzegorzem Opalińskim oraz Dagmarą Luković, specjalistą ds. kultury, nauki i promocji (*Twój*, 2013, s. 24–27), ambasadorem RP w Nikozji Pawłem Dobrowolskim (*Swojskość*, 2013, s. 12–22), konsulem honorowym RP w Republice Malty Stephenem Parnisem Englandem (*Nie mamy*, 2014, s. 30–35).

Swoje felietony na łamach pisma publikowali, m.in. A. Juszczuk i Z. Szeliga. W obszarze zainteresowań pierwszego felietonisty znajdowały się tematy związane z kulturą masową, literaturą, filmem i teatrem; często piętnował on niepokojące zjawiska, jak niezbyt ambitna oferta programowa telewizji (Juszczuk, 2007a, s. 59), powszechna tendencja do stawiania pomników (Juszczuk, 2007c, s. 35), brak oferty kulturalnej dla młodzieży w środowisku lokalnym oraz stopniowe wyludnianie się miasta (Juszczuk, 2008, s. 47).

Pozbawiony nadmiernego krytycyzmu, za to akcentujący osiągnięcia lokalnej społeczności był w swojej wymowie cykl felietonów Z. Szeligi, rodowitego przemysłanina, dziennikarza i urzędnika, który od numeru 2 PPK (Szeliga, 2006, s. 39) zapraszał czytelników na „Spacerki osobiste”, dowcipne i erudycyjne, nasycone anegdotami, potwierdzające doskonałą znajomość dziejów Przemysła. W latach 2006–2015 ukazało się 28 odcinków felietonów tego autora; ostatni nosił tytuł *Furmanka z Niżankowic* i był relacją ze spotkania modlitewnego przy figurze Matki Boskiej w ramach Europejskich Dni Dobrosąsiedztwa 2015, które

odbyły się w Niżankowicach na Ukrainie, a zarazem pretekstem do pełnego humoru komentarza na temat relacji polsko-ukraińskich:

Modlitwa przy „niebiańskiej sotni” dobiegła końca, ludzie się rozchodzą. Gwarno za to robi się w okolicznych sklepach. Przybysze z Polski mają szansę zaopatrzyć się w tanie papierosy, koniaki, suszone ryby, czy lwowskie słodycze. Idziemy na piwo, przysiadłszy na murku kontynuujemy nasze dywagacje – „Mój wujek, legionista, walczył też wspólnie z Ukraińcami, przeciwstawiając się bolszewickiej nawale. Dostał wtedy swój pierwszy Krzyż Walecznych. Do końca życia, będąc na emigracji w Anglii, żałował, że tak się historia potoczyła i miał wśród Ukraińców wielu przyjaciół” – zagajam pojednawczo. Popijając lwowskie piwo, szukamy teraz wspólnych polsko-ukraińskich kart. Współpracę i sojusze najlepiej cementował wspólny wróg. Otwierając kolejne piwo, cofamy się o blisko wiek i wyobrażamy sobie, że nie wystrzelaliśmy się nawzajem w 1918 roku w Przemyślu czy Niżankowicach i teraz jako sojusznicy siedzimy w 1920 roku w okopie, czekając na atak bolszewików. I tym obrazem kończymy kombatancki surrealistyczny wątek. Przed sklepem jacyś młodzi ludzie pokazują sobie poszargany plakat z Putinem ucharakteryzowanym na Hitlera (Szeliga, 2015, s. 143–145).

Aby uchwycić pełen wachlarz tematyczny publikowanych materiałów, warto zasygnalizować w skrócie, że obok problematyki związanej z literaturą i książką zakres poruszanych zagadnień uwzględniał również inne dziedziny. W działach: „Muzyka”, „Festiwale”, „Rock i jazz” dominowały teksty Adama Erda, który opisywał swoje wrażenia z kolejnych edycji cyklicznych imprez, koncertów i wydarzeń muzycznych, w tym m.in. Wielokulturowego Festiwalu „Galicja” (Erd, 2006, s. 4–5), Muzyki Młodych u Franciszkanów, Salezjańskiego Lata Muzycznego, a także w interesujący sposób dzielił się swoją wiedzą na temat historii instrumentów muzycznych (Erd, 2010, s. 66–69). Iwona Agnieszka Siedlaczek specjalizowała się w muzyce sakralnej (Siedlaczek, 2014, s. 113–120), a sekretarz redakcji Wojciech Kalinowski jako miłośnik jazzu, doskonale zorientowany w kalendarzu imprez typu Jazz nad Sanem, Jazz bez... czy Mikołajki Jazzowe, był uczestnikiem i recenzentem koncertów m.in. w przemyskich klubach Niedźwiadek, Piwnice, Fort XXII (Kalinowski, 2006, s. 14). Nie sposób wreszcie nie wspomnieć o sekcji recenzji płyt z muzyką rockową i metalową, prowadzonej przez Piotra Bałajana, pracownika Centrum Kulturalnego

w Przemyśle, niegdyś dziennikarza lokalnej rozgłośni Radio Hot. Po cząwszy od pierwszego numeru pisma opublikował on w dziale „Płyty” 80 recenzji albumów muzycznych oraz koncertów o znacznej rozpiętości gatunkowej; ponadto przeprowadził wywiad z piosenkarką Justyną Steczkowską, której koncert odbył się w Przemyśle 29 czerwca 2006 r. w ramach I Święta Zamku Kazimierzowskiego (*To*, 2006, s. 38–39).

Zainteresowania przemyskich redaktorów skupiały się także wokół tematyki teatralnej, która na kartach pisma objawiała się przeważnie w postaci recenzji kolejnych edycji Biesiad Teatralnych w Horyńcu-Zdroju – jednego z najstarszych i najważniejszych przeglądów teatrów niezależnych w kraju (Dzierżawin, 2006, s. 22–25; Kalinowska, 2008, s. 54–56).

Wśród materiałów poświęconych sztuce, plastyce i malarstwu uwagę zwracają zabiegi promujące lokalnych artystów: publikowanie ich biogramów, reprodukcji prac na ostatniej stronie pisma (jako stały element) oraz informacji o wystawach. Ciekawy materiał stanowi m.in. wywiad z Jadwigą Sawicką, mieszkanką Przemyśla, absolwentką Wydziału Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, autorką obrazów, fotografii, obiektów i intrygujących instalacji tekstowych. J. Sawicka przybliżyła koncepcję przedsięwzięcia opartego na fotografiach wystaw sklepowych z Warszawy, Krakowa i Przemyśla z wmontowanymi komputerowo cytatami z dzienników Witolda Gombrowicza (*Między*, 2006, s. 4–5; Sawicka 2006, s. 6–7). Nie można pominąć tekstów J. Polaczka, stałego współpracownika redakcji, recenzenta, autora artykułów z pogranicza historii Polski i historii sztuki (Polaczek, 2015, s. 85–98; Polaczek, 2016, s. 39–60).

Na łamach PPK poruszany był również temat odkryć archeologicznych, m.in. w Jarosławiu, gdzie w czasie robót budowlanych prowadzonych w 2006 r. natrafiono na pozostałości średniowiecznych obiektów mieszkalnych, ceramikę oraz tajemniczy żelazny klucz (Kociuba, 2007, s. 56–57).

Zgodnie z pierwotnym planem na łamach PPK przypominano dokonania i sylwetki osób zasłużonych dla życia kulturalnego Przemyśla i regionu. W samym tylko dziale „Sylwetki” przybliżono działalność i zasługi 14 osób: Anny księżnej Lotaryńskiej, niegdysiejszej właścicielki m.in. starostwa przemyskiego wraz z Rożubowicami i Stanisławczykiem (Winiarska, 2006, s. 31–32); Tadeusza Nuckowskiego, laureata Dorocznej Nagrody im. Mariana Strońskiego (*Nie nudzić*, 2006, s. 34–36); autora literatury grozy Stefana Grabińskiego (Pudłocki, 2007, s. 35); poety Tadeusza Piekły (Szeliga, 2007b, s. 39); artysty grafika Edwarda Kmiecika (Szeliga, 2007a, s. 39); adwokata Maurycego Axera

(Andrzejewski, 2008, s. 34–38); redaktora periodyku „Haiku” Roberta Szybiaka (Szeliga, 2009, s. 74); jasnowidza Wolfa Messinga (Bortnik, 2012, s. 14–19); przemyskiego drukarza Alana Kleina (Siciak, 2012, s. 20–25); arcybiskupa Ignacego Tokarczuka (Szeliga, 2012, s. 62–63); rabina i społecznika Gedalja Schmelkesa (Majus, 2013a, s. 78–83); lokalnego historyka Augusta Fenczaka (Polaczek, 2013, s. 84–85); rabina z Przemysła Jakuba Manna (Majus, 2013b, s. 80–83) oraz dziennikarza radiowego, tłumacza Tomasza Beksieńskiego (Bortnik, 2015, s. 38–53).

Podsumowanie

Omawiany periodyk stanowi dowód znaczącej dynamiki twórczej środowiska skupionego wokół PBP. Bez wątpienia jest jedną z ważniejszych form realizacji zadań i funkcji Biblioteki, zwłaszcza w obszarze celów statutowych związanych z prowadzeniem działalności informacyjnej, popularyzatorskiej; zaspokajaniem społecznych potrzeb w dziedzinie czytelnictwa i kultury (*Statut*). Na podstawie nawet bardzo pobieżnego przeglądu można zauważyć, że jego profil znacznie wybiegał poza typowy zakres zagadnień zwyczajowo podejmowanych w periodykach wydawanych przez biblioteki publiczne, informujących o własnych zbiorach i ofercie. O niewątpliwiej wartości i jakości dorobku redakcji i współpracowników PPK świadczy niezwykle różnorodność publikowanych materiałów, wysoki poziom językowy i edytorski. Teksty, fotografie, obrazy malarskie i inne elementy ozdobne oraz układ graficzny pisma stanowią bogate, niepozbawione krytycyzmu i wielowymiarowe źródło informacji na temat różnorodnych przejawów aktywności kulturalnej w ostatniej dekadzie; na kilku poziomach w aspekcie terytorialnym, lokalnym, regionalnym, krajowym i międzynarodowym. Nie będzie chyba przesadą stwierdzenie, że PPK w minionym dziesięcioleciu wzbogacało ofertę kulturalną w mieście, także poprzez organizację spotkań autorskich. Na łamach pisma zwracano uwagę na pojawianie się nowych zjawisk w kulturze, uwzględniając tempo przemian społeczno-kulturalnych, bez żadnych kompleksów stwarzano okazję do międzynarodowego dialogu, poruszając w tym kontekście tak ważne problemy, jak potrzeba tolerancji, ochrona praw człowieka, polityka równości, sytuacja mniejszości narodowych. Z drugiej strony odkrywano w nim nieznaną kartę z dziejów miasta, przypomniano działalność i dorobek osób z nim związanych, a zarazem promowano młode talenty oraz przybliżano sylwetki i twórczość literacką autorów mniej znanych w kraju.

Literatura

- Andrzejewski, Z. (2008). Lwowski Cicero. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 11, 34–38.
- Bezustanne nianie codzienności. (2016). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 36–37, 4–15.
- Bortnik, K. (2012). Jasnowidz Stalina nad Sanem? *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 26–27, 14–19.
- Bortnik, K. (2015). Tomasz Beksiński radiowy fenomen. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 34–35, 38–53.
- Bukareszt nauczył mnie empatii. (2013). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 30–31, 42–51.
- Chalupová, Z. (2011). Opowiadanie córce, która nie chce słuchać. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 21, 44–45.
- Czy Mołdawianie są Rumunami? (2012). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 25, 60–67.
- Dzierżawin, K. (2006). Biesiada Teatralna w Horyńcu Zdroju. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 2, 22–25.
- Erd, A. (2010). Czarna skrzynka. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 17, 66–69.
- Erd, A. (2006). Dźwięki Galicji. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 1, 4–5.
- Hryńkiw, O. (2006a). 750-lecie Lwowa, czyli... fiesta! *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 3, 3–8.
- Hryńkiw, O. (2006b). Nawet malkontenci i krytykanci byli zachwyceni. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 3, 9.
- Juszczyk, A. (2006). Debiut w neolingwizmie. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 1, 9.
- Juszczyk, A. (2007a). Ludzie na lodzie. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 7, 59.
- Juszczyk, A. (oprac.). (2009). Melancholia i ironia. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 15, 55–62.
- Juszczyk, A. (oprac.). (2007b). Miłość do widzialnego świata. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 4, 2007, 51–55.
- Juszczyk, A. (oprac.). (2011). Na Kaukazie wierzę w magię... *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 20, 43–50.
- Juszczyk, A. (oprac.). (2010a). Piszę własną krwią. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 17, 53–58.
- Juszczyk, A. (2007c). Trwalsze od spiżu. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 6, 35.
- Juszczyk, A. (oprac.). (2010b). Siła narracji. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 16, 23–30.

- Juszczyk, A. (2008). Stary niedźwiadek mocno śpi. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 8, 47.
- Juszczyk, A. (oprac.). (2010c). Swoj czy obcy? Polak wobec Kościoła. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 19, 11–20.
- Juszczyk, A. (oprac.). (2007d). W imieniu Nie-Europcy. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 5, 48–54.
- Juszczyk, A., Korniejenko, A. (oprac.). (2008). Pieczęć na niebycie. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 8, 35–46.
- Kalinowska, L. (2008). Biesiada bez czkawki. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 8, 54–56.
- Kalinowski, W. (2006). Jazzowy koniec roku. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 1, 14.
- Kociuba, J. (2007). Klucz i arsenał. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 4, 56–57.
- Kołąkowski, M. (2016). Uległość, czyli w poszukiwaniu utraconej pełni. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 36–37, 33.
- Korniejenko, A. (oprac.). (2009). W moim pisarstwie często jest tak, że pojawia się więcej pytań niż odpowiedzi. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 13, 65–72.
- Kozioł, P. (2006). Drodzy Czytelnicy. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 1, 3.
- Lewkowicz, H. (2011a). Dotacja dla przemysłań. *Życie Podkarpackie*, 18, 31.
- Lewkowicz, H. (2006). Kulturalnie. *Życie Podkarpackie*, 7, 26.
- Lewkowicz, H. (2011b). My w oczach innych. *Życie Podkarpackie*, 36, 39.
- Lewkowicz, H. (2011c). Słowacki chleb powszedni. *Życie Podkarpackie*, 48, 28.
- Lubię chodzić z kamerą przy ziemi. (2016). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 36–37, 4–15.
- Mach, M. (2008) Barman do piwa chętnie książkę ci pożyczy. *Gazeta Wyborcza Rzeszów*, 42, 2.
- Majus, K.D. (2013a). Gedalja Schmelkes – galicyjski rabin, publicysta i społecznik. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 28–29, 78–83.
- Majus, K.D. (2013b). Jakub Mann – rabin i historyk z Przemyśla. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 30–31, 80–83.
- Maziarz, M. (2016). Archidiecezjalny Chór „Magnificat” z Przemyśla z prestiżową nagrodą. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 36–37, 111–112.
- Maziarz, M. (oprac.). (2011). Na Rodos mówią o mnie: Greczynka. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 23, 18–19.
- Między obietnicą a zawartością. (2006). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 2, 4–5.

- Myszka, M. (2006). Literatura i polityka. Spotkanie z Kingą Dunin i Jerzym Jarzębskim. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 3, 22–23.
- Nie ma obiektywnej historii... (2011). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 21, 51–58.
- Nie mamy nic poza swoim położeniem, słońcem i ludźmi. (2014). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 32–33, 30–35.
- Nie nudzić odbiorcy. (2006). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 3, 34–36.
- Noszę w sobie niepokój teologiczny. (2015). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 34–35, 4–17.
- Od redakcji. (2011). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 21, 2–3.
- Od redakcji. (2012a). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 24, 2.
- Od redakcji. (2012b). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 25, 2.
- Pod szklanym sufitem. Dyskusja redakcyjna z udziałem Kingi Dunin. (2006). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 2, 10–13.
- Podwojona Ukraina. (2009). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 12, 11–14.
- Polaczek, J. (2013). August Fenczak – laureat Nagrody Miasta Przemyśla. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 28–29, 84–85.
- Polaczek, J. (2015). Świetliste wizje czy mroczna melancholia. Ostatni Elekt i tajemnice jego projektów artystycznych. Cz. 1. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 34–35, 85–98.
- Polaczek, J. (2016). Świetliste wizje czy mroczna melancholia. Ostatni Elekt i tajemnice jego projektów artystycznych. Cz. 2. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 36–37, 39–60.
- Przemyski Przegląd Kulturalny (2016), 36–37, 1. Pobrane z: <http://redakcja.pbp.webd.pl/> (30.10.2017).
- Pudłocki, T. (2007). Poeta niesamowitości i jego Przemyśl. W 120. rocznicę urodzin Stefana Grabińskiego. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 4, 35.
- Rzymski lud we francuskiej niewoli. (2005). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 34–35, 18–28.
- Samolewicz, P. (2011). Nudny Skansen i kiczowaty Szwejk. *Nowiny*, 183, 7.
- Samolewicz, P. (2006). O kulturze w kolorowych okładkach. *Nowiny*, 192, 7.
- Sawicka, J. (2006). Wytwórca formy, jej niezrównany producent. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 2, 6–7.
- Siciak, A. (2012). Alen Klein – drukarz przemyski. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 26–27, 20–25.
- Siedlaczek, I.A. (2014). Bis orat, qui cantat intra Missam. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 32–33, 113–120.

- Skibniewski A. (2008a). Cienie znikające w słońcu. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 8, 30–31.
- Skibniewski, A. (2007a). Fin de siècle i słońce. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 6, 32–34.
- Skibniewski, A. (oprac.). (2008b). Odnotowano. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 8, 67.
- Skibniewski, A. (oprac.). (2012). Odnotowano. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 24, 65.
- Skibniewski, A. (2007b). Szalone dni lata. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 5, 30–31.
- Solarz., O.H. (oprac.). (2010). Żyję pomiędzy Polską a Turcją. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 18, 18–27.
- Sprawiedliwość i łaska. (2009). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 14, 48–50.
- Staram się nie myśleć w kategoriach czarno-białych. (2012). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 26–27, 32–37.
- Statut Przemyskiej Biblioteki Publicznej im. Ignacego Krasickiego w Przemysłu. Pobrane z: <http://www.biblioteka.przemysl.pl/p,74,statut> (6.07.2017).
- Swojskość, wrogość, sąsiedztwo, oddalenie – to wszystko tu widać jak na dłoni. (2013). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 30–31, 12–22.
- Szeliga, Z. (2015). Furmanka z Niżankowic. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 34–35, 143–145.
- Szeliga, Z. (oprac.). (2011). Małe ślady biednych ludzi. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 23, 39–46.
- Szeliga, Z. (2006). Mury, dziury i gomułkowskie aromaty. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 2, 39.
- Szeliga, Z. (2009). Nie wyjechał, powrócił. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 13, 74.
- Szeliga, Z. (2012). Obrońca praw Bożych i ludzkich. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 26–27, 62–63.
- Szeliga, Z. (2007a). Półwiecze artysty. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 6, 39.
- Szeliga, Z. (2007b). Żyłem, byłem, pisałem. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 6, 39.
- Teraz jest w miarę spokojnie. (2013). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 28–29, 10–17.
- To będzie powrót do korzeni. (2006). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 3, 38–39.
- Twój prapradziadek był z królem, a mój przeciwko królowi!... (2013). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 28–29, 24–27.

- Waltoś, M. (2016). Projekt Przemyska Biblioteka Cyfrowa. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 36–37, 121.
- Winiarska, K. (2006). Anna księżna Lotaryńska – portret. *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 3, 31–32.
- Witamy w Tygrysowicach! (2008). *Przemyski Przegląd Kulturalny*, 11, 19–21.
- Wołczyk, W. (2012). Debata o tolerancji. *Nasz Przemysł*, 3, 5.
- Wykaz niektórych bibliotek oraz innych instytucji otrzymujących kwartalnik „Przemyski Przegląd Kulturalny”. Pobrane z: <http://redakcja.pbp.webd.pl/rozdzielnik.htm> (6.07.2017).

Tekst w wersji poprawionej wpłynął do redakcji 31 października 2017 r.

Maciej Waltoś

The I. Krasicki Public Library in Przemyśl
e-mail: biblioteka.przemysl.pl

**An analysis of the content of the
“Przemyski Przegląd Kulturalny” (2006–2016)**

Abstract: The article analyses the content of the periodical known as “Przemyski Przegląd Kulturalny” in 2006–2016. The periodical was established within the framework of a publishing initiative of the Ignacy Krasicki Public Library in Przemyśl. The article familiarises the reader with the circumstances of the establishment of the periodical, discusses its profile and the most important areas of interest, the editorial staff and regular contributors. This is followed by a description of the most important initiatives of the Przemyśl-based editors, *inter alia* the project, initiated in 2011, known as *Miasta wyszehradzkie w oczach sąsiadów*, realised in collaboration with journalists from Slovakia, the Czech Republic and Hungary. The article analyses the publication form, the structure of the periodical and its content.

Keywords: Central and Eastern Europe. The Ignacy Krasicki Public Library in Przemyśl. “Przemyski Przegląd Kulturalny”. Przemyśl. Regional periodicals. Visegrád Group